

Hồi Thứ Tám Mười

NGƯỜI TRONG ĐỊA THẤT

Một giọng khác rần rởi hơn đáp lại:

– Tại hạ không cần suy nghĩ!

Bạch Thiếu Huy giật mình.

– Giọng nói đó nghe qua rất quen thuộc. Trong phút giây bất ngờ, chàng không nhớ nổi người có giọng nói đó là ai.

Chàng bước tới gần hơn.

Giọng nữ nhân tiếp nối:

– Vậy là người muốn chết?

Bạch Thiếu Huy đã đứng sát bên cửa sổ rồi, chàng ẩn mình dưới bậc cửa chứ chưa dám nhìn vào trong.

Giọng rần rởi lại vang lên:

– Tại hạ đã không may sa vào tay các vị, thì còn đặt vấn đề sống chết làm gì nữa? Các vị cứ tùy tiện quyết định, con cá trên thớt đã biết số phận của nó rồi!

Bạch Thiếu Huy thầm nghĩ:

– Hắn là ai? Hắn tại sao lại bị bọn người này quản thúc? Mà bọn người này là bọn nào?

Chàng khẽ nhóng đầu lên nhìn vào.

Bên trong là một gian phòng trang trí khá hoa mỹ, nơi chính giữa có một chiếc bàn tròn làm bằng gỗ tử đàn, trên bàn có một chao đèn bằng bạc nện hồng tỏa ánh sáng dịu mắt, đèn lại được bao bên ngoài bằng một cái chụp cũng màu hồng.

Nơi chiếc ghế đầu, một phu nhân tác trung niên, vận y phục màu xanh nhạt đang ngồi trầm ngâm gương mặt dù tuổi khá cao phu nhân vẫn giữ được phong độ tân kỳ của tuổi thanh xuân.

Đứng bên cạnh phu nhân là một thiếu nữ, cũng vận y phục xanh gương mặt giống tạc phu nhân, thoáng nhìn qua ai cũng biết đó là hai mẹ con, thiếu nữ lúc đó cúi gằm mặt xuống đất, chùng như vẻ sợ sệt điều gì.

Đối diện phu nhân là một thiếu niên có gương mặt thanh tú, vận màu áo lam, trông hẩn hẩn khí lực. Có lẽ hắn đã bị phu nhân điểm huyệt.

Bạch Thiếu Huy giật mình thầm kêu khổ:

– Phạm Thù! Hấn!

Hoán hoa phu nhân đã trao Hoán hoa lệnh cho chàng với sứ mệnh dò dẫm hành tung của Phạm Thù kết giao với hấn, truy ra lai lịch hấn.

Chàng chưa kịp làm gì trong sứ mạng đó, thì lại gặp hấn ở đây.

Hấn có kiếm pháp tuyệt luân, tại sao hấn lại rơi vào tay phu nhân này?

Chàng miên man suy nghĩ, bên trong gian phòng phu nhân gần giọng từng tiếng:

– Tiểu tử thách ta chẳng?

Phạm Thù thản nhiên:

– Tại hạ nào dám! Nhưng tại hạ thấy không thể khuất thân làm môn hạ của bà được! Vậy bà cứ hạ thủ đi!

Phu nhân quắc mắt sáng ngời sát khí:

– Vào đến đây rồi chỉ có hai con đường để chọn một: hoặc là làm môn hạ của ta, hoặc chết! Muốn chết nào có khó khăn gì!

Bà từ từ đưa tay hữu lên cao.

Bạch Thiếu Huy khẩn cấp quá, toan hét to, ngăn chặn bà ta. Nhưng thiếu nữ đã làm thay cho chàng việc đó, nàng rút lên thất thanh:

– Mẹ!

Phu nhân day qua, trừng mắt nhìn nàng nhưng không thốt tiếng nào.

Thiếu nữ lại rút lên:

– Mẹ!

Phu nhân quát:

– Hương Hương! Con muốn gì? Con định xin tội cho hấn?

Thiếu nữ rung rung thấp giọng:

– Con đâu dám! Nhưng...

Phu nhân hừ một tiếng:

– Mẹ đã mở cho hấn một sinh lộ, hấn không theo, hấn có chết đi cũng không phải lỗi của mẹ! Con người ngoan cố như vậy mình có thể dung tha chẳng?

Bà lại đưa tay hữu lên cao một chút nữa, bàn tay đó sắp sửa giáng xuống đầu Phạm Thù.

Thiếu nữ vội ôm chầm lấy cánh tay mẹ, hấp tấp kêu lên:

– Mẹ! Mẹ! Minh có Thiên mê tán, mẹ quên sao? Có thể cho chàng..

Phu nhân đưa tay kia đẩy con gái ra xa rồi trầm giọng thốt:

– Không được! Mẹ phải giết tiểu tử này! Nhất định mẹ phải giết hấn!

Thiếu nữ bị đẩy ra xa ngay người nhìn mẹ lệ thảm bỗng nhiên trào lên khóc mắt, nhưng nàng chưa bật khóc thành tiếng.

Vừa lúc đó bỗng có tiếng cười vang lên.

Phu nhân giật mình quát:

– Ai?

Một giọng nữ nhân tiếp nối theo tiếng cười:

– Làm mẹ mà không biết tâm tình của con gái, kể thật đáng trách lắm!

Tấm rèm cửa lay động, Cửu Độc Nương Tử bước vào vừa cười hì hì.

Phu nhân vụt đứng dậy chỉ ngay Cửu Độc Nương Tử cao giọng hỏi:

– Người là ai?

Nấp bên ngoài, Bạch Thiếu Huy với nhãn lực tinh vi trông rõ từ đầu móng tay của phu nhân bay ra một vật rất nhỏ màu vàng vàng xám xám. Vật đó lao vút đến Cửu Độc Nương Tử.

Chàng kinh hãi kêu lên:

– Cô nương hãy đề phòng, bà ta tung phẫn độc từ móng tay ra đó!

Cửu Độc Nương Tử quay đầu nhìn về phía chàng điểm một nụ cười:

– Nghề mọn của bà ấy chẳng làm gì được ta đâu! Người yên trí!

Lỗ mũi của nàng đã có nhét đóa hoa tẩm thuốc giải độc nàng còn lo gì thuốc mê được của phu nhân? Nàng nhìn thẳng vào mặt phu nhân, chừng như đã nhớ ra việc gì, lộ vẻ kinh dị hỏi nhanh:

– Người là chi của Văn hương giáo chủ?

Phu nhân hét lớn:

– Người biết lão ấy?

Bà chồm tới song chưởng vút ra liền.

Dù tuyệt nghệ là dụng độc, Cửu Độc Nương Tử cũng có bản lĩnh phi phàm, một chiêu thế của đối phương, dù lợi hại đến đâu có làm gì được nàng?

Lập tức nàng phản công gần như xuất chưởng đồng thời với phu nhân!

Lúc đó nàng ở trong một tư thế cực kỳ bất lợi, bởi nàng bị hạn chế trong khung cửa hẹp, xoay trở không được như ý, cho nên nàng vừa xuất chiêu vừa lùi ra ngoài.

Nàng lùi ra phu nhân cũng tiến theo. Chân bước, tay vung bà đánh tiếp chiêu thứ hai liền không cần rút tay về.

Tấn công chớp nhoáng như thế, phu nhân bắt buộc Cửu Độc Nương Tử phải chú tâm chống đỡ, không còn kịp thời gian thoái hậu đúng tầm theo ý muốn. Thủ pháp của bà biến ảo vô tưởng, đến Cửu Độc Nương Tử cũng không kịp thời nhận

xét để phản ứng hữu hiệu.

Nàng chỉ vung tay đánh vãi ra, đánh bất kể là đối phương đang dùng chiêu thức gì, nên không dùng đúng chiêu khắc kỵ, hóa giải. Do đó nàng thủ nhiều hơn công.

Có thể bảo tay chân của nàng đã bị phong tỏa chặt chẽ, dù sau lưng nàng chỉ có một bức màn mỏng mà thôi, vậy mà nàng không thể nào lùi khỏi bức màn đó.

Chẳng khó khăn gì nếu nàng thừa một tay, nàng chỉ có việc hoành tay đó ra sau, hất vệt tấm màn, đồng thời nhảy lùi. Nhưng nàng không làm được việc đó hai tay bị kẹt nếu nhảy thì vương màn phải ngã thì nguy mất.

Do đó nàng lúng túng không thể thi triển hết sở năng.

Phạm Thù bị điểm huyết, ngồi trên ghế, thân hình bất động miệng vẫn nói năng được, hắn thấy Cửu Độc Nương Tử bị kẹt trong tư thế bất lợi chứ không phải kém tài, nếu cứ kéo dài tình trạng đó, chắc chắn nàng phải bại trong tay phu nhân.

Chàng cau mày dặng hắng một tiếng rồi khẽ thốt:

– Cô nương thử sử dụng chiêu Cẩm ty triều uyển qua tay tả, còn tay hữu thì đánh ra chiêu Bắc đầu tà chỉ xem sao!

Cửu Độc Nương Tử bỗng tỉnh ngộ. Nàng vì quá bối rối, không còn nhớ đến những chiêu thức có thể vừa hóa giải thế công của đối phương vừa phản công lại.

Hơn nữa, hai chiêu thức đó là hai chiêu thông thường trong vũ lâm ai ai cũng có thể sử dụng, chẳng có gì kỳ ảo cả, thế nhưng nàng lại quên mất.

Nàng không do dự.

Tay tả đưa ra cổ tay vừa uốn, mấy ngón tay chụp vào mạch phu nhân, đồng thời bàn tay hữu đưa tới, ngón cứng như dùi chọc vào bàn tay phu nhân.

Chỗ diệu dụng của hai chiêu Cẩm ty triều uyển và Bắc đầu tà chỉ là vừa thủ, nhân thủ chuyển sang công.

Bất buộc phu nhân phải lùi lại một bước rút tay về.

Phạm Thù lại tiếp nối:

– Tay hữu đánh chiêu Đường môn cự hổ, tay tả phát chiêu Quỷ tiền phi luân.

Cửu Độc Nương Tử giật mình:

– Địch chưa xuất thủ có biết địch tấn công như thế nào tại sao hắn lại nói lên chiêu thức hóa giải sớm. Hắn đã đoán được tâm lý của bà hay sao?

Nhưng nàng cũng y theo lời của hắn, sử dụng hai chiêu đó.

Nếu nàng không xuất chiêu liền theo lời Phạm Thù, có lẽ nàng bị nguy rồi, bởi lúc nàng suy nghĩ, thì địch cũng đã nhích động đôi tay, thành thử nhờ đó mà nàng lại được đắc ý lần nữa.

Theo cái đà đó Phạm Thù ngồi bên ngoài theo dõi cuộc chiến, mách nước

cho Cửu Độc Nương Tử, phu nhân thì dù thi thố hết trọn vẹn sở năng, cũng không áp đảo nổi đối phương.

Bất giác bà sôi giận quay lại con gái gắt:

– Liễu đầu! Người ý xác nó ra để mặc hấn bóp xép à? Sao không điểm huyết cam của hấn cho ta?

Hương Hương kinh sợ vội vòng qua bên kia bàn đến gần Phạm Thù thấp giọng hỏi:

– Người bằng lòng im mồm chứ?

Nàng hỏi thế tức ngầm báo cho hấn biết, nếu nàng có điểm huyết chẳng qua do lệnh của mẹ, chứ nàng không có ý đó. Như vậy hấn không trách phiền nàng.

Thốt xong nàng đưa tay điểm liền.

Cửu Độc Nương Tử nhân lúc phu nhân day qua gắt con gái lùi lại một thước, hoành tay ra sau vệt nhanh bức màn nhảy nhanh ra ngoài.

Phu nhân quát lớn:

– Người định chạy đi đâu?

Bà đưa tay chụp theo.

Một tiếng soạt vang lên, bức màn bị rách toạt một mảng lớn. Trong thoáng mắt, bà đã theo ra ngoài cửa phòng.

Cửu Độc Nương Tử vừa vén mở tóc lò xo qua cuộc chiến, vừa bật cười khanh khách:

– Người tưởng ta sợ người à? Người lắm rồi! Lắm to!

Phu nhân lạnh lùng:

– Sợ hay không mặc người! Cứ tiếp chiêu!

Bà khẽ chớp thân hình, tay tả vừa đi ra liền thu lại, tay hữu vươn tới, năm ngón mở rộng như năm móc sắt, bàn tay xoay nửa vòng, chụp vào mạn sườn nách Cửu Độc Nương Tử.

Chiêu đó có thể là thực, cũng có thể là hư, địch không phân biệt nổi, thành ra không biết làm thế nào để hóa giải.

Gia dĩ chiêu thức còn có thể biến ra nhiều chiêu thức khác định không phương hướng trước được mà phản ứng hữu hiệu.

Cửu Độc Nương Tử trầm cánh trở tay tả xuống một chút giữ kín huyết đạo dưới nách, tay hữu sử dụng chiêu Thuận phong tống phàm đưa ra một đạo chỉ phong.

Một bên tấn công, một bên hóa giải rồi phản công lại, song phương quần nhau một lúc nữa.

Càng đánh phu nhân càng tỏ rõ thủ pháp cực kỳ linh ảo, trước đó Bạch Thiếu Huy không thấy song phương xuất thủ làm sao vì bị bức màn che kín, giờ cả hai ra đến bên ngoài, chàng mới nhận xét từng chiêu thức của họ.

Chàng hết sức kinh hãi vội kêu lên:

– Cô nương lui lại mau! Bà ấy sử dụng tuyệt học của Hoán Hoa Cung đó!

Phu nhân giật mình, day qua thấy Bạch Thiếu Huy hỏi to:

– Người là ai? Từ đâu đến? Tại sao người lại biết ta dùng tuyệt học của Hoán Hoa Cung?

Ánh mắt của bà ngời lên sát khí, bà bỏ Cửu Độc Nương Tử tiến về phía chàng.

Tự nhiên chàng ngậm vận khí, chuẩn bị ứng phó mọi cuộc tấn công bất ngờ.

Rồi chàng điểm một nụ cười hỏi lại:

– Tại hạ không nói sai chứ?

Còn cách chàng độ bốn bước, phu nhân dừng chân lại, gằn giọng hỏi lại một lần nữa:

– Tại sao người nhận ra thủ pháp của ta?

Bạch Thiếu Huy thản nhiên:

– Điều quan trọng là tại hạ nói sai hay không, còn tại sao bà cần hiểu làm gì?

Bỗng phu nhân nhào tới, vươn hai tay vừa chụp bà vừa rút lên:

– Người không nói ta sẽ không tha cho người!

Nếu Bạch Thiếu Huy chậm chân một chút, chàng đã bị bà ta chụp trúng vào cái huyết trọng yếu rồi.

Chàng thầm khen:

– Thủ pháp của bà lợi hại vô cùng, có thể trên Tử vi đàn chủ một bậc!

Chàng đỡ Du long thân pháp ra, quần với bà một lúc.

Chàng lại hỏi:

– Chẳng lẽ bà lại không phải là người trong Hoán Hoa Cung?

Phu nhân trước sau vẫn không nhìn nhận sự ước đoán của chàng, bà bật cười lớn:

– Thoát khỏi tay ta, là phúc đức của nhà người dày lắm đó! Hãy cẩn thận nhé!

Bà gia tăng công lực, quyết áp đảo chàng cho kỳ được.

Từ lúc đầu Bạch Thiếu Huy theo Du long thân pháp, tránh né những độc

chiêu của chàng, chứ chưa hề phản công.

Giờ đây chàng nhận ra nếu tránh né mãi, rất có thể chàng sẽ bị bà ta hạ trong một lúc sơ hở nào đó, do đó chàng phản công liền.

Qua một lúc, nhân chậm tay một lúc, Bạch Thiếu Huy bị bà ta chụp trúng vào mạch môn.

Chàng cấp tốc vận dụng Cửu chuyển huyền công hộ trì nơi huyết đó, đoạn xoay nhanh bàn tay trở lên, chụp vào mạch môn của bà.

Cửu chuyển thần công phát huy quá mạnh, phu nhân nghe có một kinh lực đẩy bật mấy ngón tay, bà cố bấm mạnh vào, càng bấm càng bị đẩy mạnh, cuối cùng bà buông luôn, lùi lại hơn hai bước.

Đột nhiên bà biến sắc kêu lên thất thanh:

– Người.. người hạ độc trên mình ta?

Bạch Thiếu Huy giật mình:

– Tại hạ không hề dùng độc!

Cửu Độc Nương Tử bật cười ha hả:

– Không! Không phải hấn đâu! Chính ta đấy!

Phu nhân không còn gượng đứng nổi nữa, vụt ngồi xuống cất giọng căm hờn:

– Các người định là gì ta?

Cửu Độc Nương Tử lại cười to:

– Người muốn chúng ta làm gì người?

o O o